

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6151/06
11.07.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против тужене ВП 1097 Ниш, ради поништаја решења УП-2 број 157-2/06 од 29.09.2006. године, у правној ствари престанка професионалне војне службе, у нејавној седници већа одржаној дана 11.07.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против наредбе команданта ВП 4445 Лесковац, број: 9-3/43 од 29. 08. 2006. године, којом наредбом је тужиоцу престала професионална војна служба, на основу члана 107. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије, због неоправданог изостанка са службе 7 радних дана са прекидом у току 12 месеци. Наведеном наредбом регулисано је да се тужилац разреши од ПВС у складу са одредбом члана 113. став 2. и 3. истог Закона.

Тужилац оспорава законитост наредбе туженог органа због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да нису испуњени услови из члана 107. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије за престанак службе у Војсци, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ, бр. 46/96), оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Врховног суда Србије, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган у потпуности утврдио све релевантне чињенице које се односе на број дана неоправданог одсуствовања са службе и на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања донео правилну и на закону засновану одлуку.

Не може се, по оцени Врховног суда Србије, прихватити као основан навод тужиоца да нису били испуњени услови за престанак службе, прописани одредбом члана 107. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије, којом је прописано да професионалном официру, односно професионалном подофициру служба престаје, ако неоправдано изостане са службе 5 дана непрекидно или 7 дана са прекидом у току 12 месеци, из разлога што се из списка предмета види да је тужилац у периоду од 24. 01. 2006. године до 20. 06. 2006. године, што значи за период мањи од 12 месеци, са посла неоправдано одсуствовао укупно 7 радних дана са прекидима. За сваки дан неоправданог одсуства надлежни старешина је по спроведеном поступку донео решење, којим је тужиоцу обустављена исплата накнаде зараде и то решењима ВП аа пов. бр. 9-11/1 од 24. 02. 2006. године за неоправдано одсуство са службе за дане 24. и 25. 01. 2006. године, пов. бр.9-11/2 од 24. 02. 2006. године за дан 01. и 02. 02. 2006. године, пов. бр. 9-11/3 од 14. 03. 2006. године за дане 01. и 02. 03. 2006. године и пов. бр. 9-11/8 од 03. 08. 2006. године за дан 20. 06. 2006. године. Што се тиче последњег дана неоправданог одсуства са службе који се десио дана 20. 06. 2006. године, за који тужилац наводи да је обавестио претпостављеног старешину, увидом у списе предмета и из садржине изјаве коју је поводом овог одсуства тужилац дао команданту батаљона дана 31. 07. 2006. године, види се да одобрење за одсуствовање са посла за тај дан од мајора ВВ тужилац никада није ни тражио, што у изјави тужилац и децидно наводи. Осим тога, наводи тужиоца у жалби да је због повреде ноге био на боловању од 20. 06. 2006. године па све до 17. 08. 2006. године нису тачни, јер се из приложене лекарске документације, а пре свега из налаза Ниже војно-лекарске комисије при Гарнизону амбуланти __ инт. бр. 36-124/1 од 01. 08. 2006. године види да је први дан боловања био 21. 06. 2006. године. По налажењу туженог органа првостепени орган је пре доношења акта о престанку ПВС одлучне чињенице на потпун и тачан начин утврдио, а које се односе на број дана неоправданог одсуствовања са службе и код овако утврђеног чињеничног стања правилно је применио материјални пропис члан 107. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије као основ за престанак ПВС тужиоцу, о чему је донео наведену наредбу.

На основу изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 11. 07. 2007. године, У. 6151/06

Записничар Председник већа-судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ